

ЖЫЦЦЁ — ПАСЛЯ ЖЫЦЦЯ

...Два месяцы дажджу не было!
А неяк наччу ён прыйшоў, гучна
пастукаў па аконных адлівах —
быццам спытаў: «Можна?».
Гараджане, злыя, што пабудзіў,
сказаў: «Не!» — і дождж січ.
...Часам нешта пытацца — толькі
час губляць: рабі, што трэба. І хай
будзе, што будзе.

ГЭТА — ГОРД...

Праспект, скрыжаванне, светлафор. Для патоку машын загараецца чырвоное, таму яны, загадзя прытартмазіўшы, спыняюцца: дзве — побач.

— Алежа, здароў! — ляціць з-за руля адной.

Пасажыр другой апускае шкло:

— Міша?! Здароў.

— Як жывы? Як жонка, дзеці?

— Усё пущём. А ў цябе?

— Таксама...

— Працуеш там жа?

— Там. Куды я з падводнай лодкі...

— А ты?

— І я... Прывітанне твайм...

— І ты перадай.

На гэтым размова завяршаецца, бо на светлафоры — жоўтае, потым зялёнае: машыны кранаюцца з месца, едуць, губляюцца ў патоку іншых.

Каб потым некаму прывезці прывітанні — ад Мішы і Алежы, каб сказаць, што ўбачыліся (?) у горадзе, што паразмайлялі (?)... І што ў абодвух «усё пущём».

«ПОМНІК»

«Паздымалі дзеўкі боты — стала воку больш работы». Эта — на пачатку вясны, калі пацяплела. На пачатку лета, калі пагарачэла, яны, тыя дзеўкі (ды і хлопцы) паздымалі з сябе ці не ўсё: голія амаль ногі, руки, грудзі, спіны... Глядзеў бы і глядзеў, бо там — яшчэ і «малюнкі»: не дзе — невялічкія, сцілія, можа, нават прыгожыя, недзе, на жаль...

А зрешты, што ні галаўа, то разум: захацеў чалавек вось гэта насыць, дык няхай сабе носіць: мода цяпер на розныя татуіроўкі ды і грошы, падобна, ёсць...

У Ніначкі яны таксама былі.

І мода была: тады — на залатыя ўсмешкі.

Каб займець яе, дзеўка нікога не паслухала: усе пярэдняя, здаровыя, досьць прыгожыя зубы «абпілавала» і ў свае 22 надзела на іх залатыя каронкі.

Не без таго — ёй самой гэта падабалася і яна нейкі час пафарсіла (хочь і па старэла гадоў на 15), а потым...

Дзень пры дні, гадамі, нават дзесяцігодзямі баялася лішні раз усміхнуцца, у незнаймай кампаніі слова сказаць — страшнэ камплексавала!

Дык каронкі ж хоць можна зняць, пастаўіць іншыя.

Тату застанецца — помнічкам...

Толькі модзе?

ЛЕВАЙ... ЗА ПРАВАЕ...

— Алё, даведка? Я вас не чую...

Гэта — на ўвесь трамвай — нейкая чётка. Яна сядзіць ззаду і па мабільным расказвае той «даведцы», што хацела «пакласці» грошы на свой тэлефон (далей — дойгі нумар), а паклала на чужы (зноў з дзясятак лічбаў); пытаецца, як зараз «энця».

Жанчыне, падобна, расказваюць, тая слухае, але разумее (ці чуе?) далёка не ўсё: некалькі разоў перапытвае,

дзяякуе, зноў і зноў тэлефануе...
 Пасажыраў, падобна, «дастай» гэты дойгі працэс «перамоў». Нават спачувавуць жанчыне, яны не разумеюць, чаму б ёй не пазваніць напрасткі — атрымальніку грошай? Чаму б не сказаць, што я, маўляў, варона — памылілася, «кінула» грошы на ваш нумар, дык вы ўжо, калі ласка, — «скіньце» на мой...

Прости шлях? Ды часам не наш: нам трэба нейкім абходным, кружным — левай рукой за правае вуха, з «тылу».

ЗА ПАРОГАМ

...Раней у гэту невялічкую кавярню мы зазіралі, можна сказаць, часцяком. Каля стойкі выбіралі нешта з напіткаў-наедкаў, плацілі грошы і, пачуўшы добразычлівае «Займайце столік — мы ўсё прынясём», уладкоўваліся ў мяккіх крэслах.

Нядоўга чакалі, хвілін праз пяць нам і праўда ўсё прыносілі, прычым хораша: каву — у белых пузатых кубачках, чай — у імбрычках, прысмакі, цукар і лыжачкі — на сподачках — як-ніяк, Еўропа...

З надыхом вясны, з паяцліннем сталы там накрываюць на вуліцах.

У Мінску, што прыемна, ужо таксама: на адмысловых верандах, з туйкамі-кветкамі, з ўпілымі пледамі...

Аднак туды (і ў прыватнасці, з той кавярні) ўсё зоказанае ды аплачанае (дарэчы, па тых жа не нізкіх цэнах) нам выносяць... танных аднаразовых кубачках, без нікага цукру і сподачкай-лыжак.

Трэба разумець, каб не скралі?
 І больш сюды не прыходзілі.

КАБ ПАЧУЛІ...

Чужы ўспамін.

Бацька гоніць самагонку. Сын зрэд-час зазірае да яго, пытае, колькі нацякло. А недзе апоўначы прыходзіць, каб дапамагчы спарадкаўца аппарат.

На стале бачыць поўнае вядро. Бацька з яго здымает пробу і сыну дазваляе памачыць палец і потым аблізаць. Самагонка ўпілая і пахне хлебам: «Няси паперу. Паглядзім, як гарыць», — гаворыць бацька і дастае запалкі. Сын момыць паперу, падносіць да агню. Самагонка капае і гарыць «сінім польлем».
 «Вось так і вантрабы будуць гарэць», — кажа бацька... Свайму дзіцяці.

А хоцацца — каб усім!

«МЫ АДКАЗНЫЯ...»

У сваячкі «валочка» зямлі — пад садам, бульбай, кустамі парэчак, кветкамі, цяплюцамі, градкамі з морквай, капустай, цыбулькай, бурачкамі...

Вады ў спёку прасіла ўсё (два месяцы без дажджоў), а таму на змяркенні гаспадыня выцягвала шланг — палівала... Уяўляла, як пры гэтым круцица лічыльнік, амаль «чупа», як сварыцца муж: шкада грошай. Ды раслінак — яшчэ «шкадней»: мы ж адказныя «за тое, што пасадзілі»?

НЕ СЫШЛІСЯ?

Дыялогі... Тут і зараз — два.

Першы: вечар, плошча, прыпынак. Мы з сяброўкай на ім «раз'яджаемся», дзве дарослыя дзеўкі — толькі сустрэліся.

— Я ж табе сказала: нармальная адзенясья, — адразу налятае першая, — а ты?

— Што я? У мене толькі гэта чыстае, — на джынсы з майкой паказвае другая.

— Дык твая маці што — зусім таго (палец каля скроні)? Адзежу табе не мые?

— Не.

...І ў метро нейкіх хлопцаў набілася: ледзь не ў кожнага — заплечнік, «які належыць» яму, — за плячыма. У вагон з-за іх у выніку — не зайсці, не ўціснуцца!

— Вы б знялі... Хоць тут... І што ў іх вазіць! — абураўца пасажыркі.

— А я вам (гэта — дыялог другі) скажу, — даверліва абяцае старэйшая.

І сапраўды расказвае, як ёй на пайго-да прыпісалі дарагі лекі, як яна, каб купіць, узяла на кватэру студэнтаў, як тыя (усе троє з розных месцаў) у пакеты, у сумкі-заплечнікі складвалі брудныя... шкарпэты, майкі, трусы.

Хлопцу з Міншыны бруднае мыла мама — прыязджае разоў колькі на месяц. Двое другіх вазілі яго дамоў.

...Прайду кажуць: ніхто не знае, што каго чакае. Цалкам магчыма, што вось гэтых хлопцаў лёс звядзе з тымі дзеўкамі, што іх жа — потым — загс развядзе. Чаму?

Яны скажуць: справа ў харектарах. А калі папраўдэ?

Не ў шкарпэтах?

АРЫФМЕТЫКА

Не было ў сям'і кансэнсусу: Іванавіч у якасці леціща хацеў хату на хутары, жонка ягоная — дом у вёсцы. У выніку сама на машине сто сёл аблісаля, але ж знайшла што хацела. Мужу сказала: «Альбо тут, альбо ніколі». Яму, значыць, толькі і заставалася, што згадзіцца, аформіць куплю. Прайду, перад тым не раз прайсіцца па вуліцы, паглядзеце на сялібы, павітаца з людзімі, налічыць аж 15 хат — жылых (ён казаў «жывых»). Не без таго — трапляліся там і «мертвыя» (з забытімі вокнамі-дзвярыма, з зарослымі быльнягом садамі), але тое зредку...

Хата, якую прыдбалі яны, была з тых жа — вымагала працы і грошай...

На рамонт яе трох гады пайшли.

Толькі тры, здавалася б, але за гэты час вёска стала... хутарам.

Што, вядома ж, не радуе, нават Іванавіча, хоць дом там ён, як быццам, хацеў?

ЁСЦЬ ТАКАЯ ПАСЛУГА

На дзвярах пад'езда вясной абвестка з'явілася: «Узару агарод, скашу траву». Нікэй — нумар телефона: трэба разумець, мужа на час... Толькі больш шырокага профілю.

І нараэшце (бо тэлефоны ўсе абарвяны).

ЖЫЦЦЁ — ПАСЛЯ ЖЫЦЦЯ

Позняя раніца — пусты трамвай: сядай, дзе хочаш, чытай...

Нешта не дае: нехта стаіць паблізу... Садзіцца насуптраць. Падымо вочы, каб паглядзеце, і міжвон «апускаю» сківіцу: на мужчыне (не з маладых) — вышыванка: чорная, з кароткім рукавом, з вузкай аздобленай стоечкай замест каўнерыка, з неглыбокім разрэзам на грудзях, аба-пал якога вышыты (самым драбнюткім крывыкам!) яркі жывы арнамент...

«Носьбіт» яго ўжо прывык, відаць, да такіх вось захопленых позіркі да пытанняў. А таму апярэджвае: паклаўшы руку на арнамент, кажа кароткае: «Мама...» Дадае: «Светлай памяці...» Глядзіць у акно.

Далей мы едзем моўчкі, як быццам паасобку і ў той жа час — разам: разаў утраіх.

Валянціна ДОҮНАР

Продаётся производственное здание в г. Краснополье, ул. Советская, 101. Площадь 1081,9 кв. м. Прилегающая территория заасфальтирована. Материал стен — кирпич. 1968 год постройки. Тел. +375 29 684 56 40. УНП 490426909

Управление принудительного исполнения главного управления юстиции Витебского облисполкома объявляет о проведении торгов по продаже имущества, принадлежащего КПУП «Оршанская типография» (УНП 300051962)

Наименование (описание) имущества и его стоимость	Лот № 1 Листоподборочно-брошюровальная линия, инв. № 2303, с установленной начальной ценой 32 371 руб.
Наличие обременений	Отсутствуют
Местонахождение имущества	г. Орша, ул. Замковая, 3
Место, дата и время проведения торгов	02.08.2018 г. в 10.00 г. Витебск, ул. Б. Хмельницкого, 10/1, каб. 2.4
Справочная информация об организаторе торгов	Управление принудительного исполнения ГУЮ Витебского облисполкома (г. Витебск, ул